

LIBERTAD

No se devuelven los originales y de
los que se publiquen son responsables
sus autores.

Número suelto: 15 céntimos

PERIÓDICO

ORGANO DEL PARTIDO REPUBLICANO FEDERAL Y DEL RADICAL

PRECIOS DE SUSCRIPCION
Figueras . . . 1'25 pesetas trimestre.
Fuera . . . 1'50
Pago adelantado

Redacción y Administración: Centro Federal-Radical LASAUCA, 18

La revolta obrera

En tota l'àrea de la Nació s'hi nota quan menys unbellugueix i unes inquietuds que pel miope espectador s'haurien dit inexistentes i mai sentides.

Ens referim concretament a les ànsies obreres i al malestar que les fa sentir.

Aquestes frisances, aquests estats vibràtils en les urbs denses i en la campanya del pagès andaluc hi han esbufegat de grossa manera (no diem de greu ni de mala manera, perquè no considerem res greu ni dolent quan del més enllà s'enyora una més perfecta equitat i la floració de justícia.) No venim pas nosaltres ara a llegitimar unes aspiracions que tenen una deu fonda de raonament; una rel de justificació en el seu propi succés. Aquesta feina la poden fer millor els teoritzadors de l'obrerisme, que no pas nosaltres els polítics que ens mirem l'escena sota la conveniència de l'interès nacional, que és partit general.

Perxò no volem legitimar ni justificar la revolta obrera que engoixa la República i li dona mals de caps, però que ni la trontolla ni vol ofegar; car l'obrerisme sap sobrerament que amb la pèrdua de la República el seu estament fóra dels que en patiria més. Demanar, com fan certs republicans (que en el fons ho deuen ésser ben poc), que s'activelli amb els mausers i les terceres als obrers, amb el pretext que pertorben la República i que pretenen enfonsar-la, és volguer veure que les formigues tenen el pas de gegant. I això pas de bon troç.

Si els representants de la República saben (com sembla farien si no xerrassin tant al Parlament i altres congressos) recollir les aspiracions obreres; si les emmotllen a una fórmula clara, concreta, racional i humana, tenim la confiança que les revoltes i les vagues foren un mite; que llur nuvolada fugiria deixant un cel ras i pur.

L'ofici del governar és de preparar i solucionar avui ço que pugui devenir demà.

Volguer que els obrers es conformin amb la passivitat de sempre és un impossible. Es no tenir el seny de la realitat. Nosaltres no som ni coneixem al detall (car avui no és missió nostra governar) les organitzacions anarco-sindicalistes ni de cap mena; però creiem que agrupant tot l'estament obrer sota aquest seu nom, podem relacionar la

pertorbació que provoquen, amb llurs aspiracions.

Se diu massa freqüentment que aquestes vagues i aquestes peticions, els obrers poc les feien sota la monarquia, i menys encara quan planava el puny clos de les dictadures. Respecte aquells temps monàrquics ja hom sap que els obrers aprofitaren totes les ocasions propícies per a fer-se valguer; i durant l'imperi dels dictadors era debades reclamar res. I no es podia reclamar per la senzilla raó que mai ningú haurà pas vist que quan una víctima està sota el punyal homicida, o a dos centímetres de la pistola que l'encaunyona, no es pot pas moure si no vol riscar la pell. Encara però no s'allunya un colze aquell perill fatídic, la víctima es revolta i vegades consegueix engranar al victimari i desarmar-lo. Talment contemplem la batalla del treball contra del capital.

Llavors de les dictadures, la més lleu oscil·lació de l'estament obrer determinava una sèrie de brutalitats, represions i exterminis que baldaven el cos proletari. Avui la República reconeix els drets d'associació, declara la integritat dels principis individuals i la so-

birania ciutadana, doncs és lògic i natural que l'estament obrer aprofiti l'oportunitat de la llibertat d'acció per reclamar el que pensa que li pertoca o que és seu.

Si el govern legisla o arranja degudament i depressa, ens cab la impressió que l'obrer es sentirà satisfet i no mourà raons ni brega. En canvi, si en compte d'apresurar la màquina governamental, els parlamentaris es pensen que vivim encara les jornades del segle XIX, i que el Congrés pot semblar una gàbia daurada de lloros per lluir-hi facultats declamatòries, més pròpies del teatre que del règim estatal, vindran aquests daltabaixos que menen tan de soroll i que perjudiquen pregonament l'economia nacional que és de tots.

Si els Estuards d'Anglaterra no haguessin produït la reacció, la revolució anglesa que tallà el cap de Carles I, no hauria succeït; si la monarquia constitucional de Lluís XVI hagués estat de veritat la realitat de son nom, no haurien sigut escapsats ni el rein i Maria Antonieta, ni les escenes del Terror s'haurien comès.

La República que no plany el desvetllar-se cercant solucions, i les masses obreres no es llençaran a llurs moviments criticats i, malauradament per ells, suïcides.

SERRA GUIOL.

Un REGISTRE

Dimecres a la tarda alguns conspicus de la F. R. S. es decidiren a fer de bon republicà anticlerical i de policia. Es tractava no res més de descobrir, sembla, un amagatall d'armes que s'havien d'esgrimir contra la República.

Fer de bon republicà anticlerical i pel hé de la República sempre està molt bé i desarmar l'enemic, encara millor.

Es el cas però que algun dels que el dimecres feien de republicà anticlerical són dels qui amb les seves pessetes (conscientment o inconscientment -- això no ho sabem) ajuden al clericalisme contribuint-hi, com el Sr. Puig Pujadas, diputat del General que anuncia a «Vida Pa-

roquial» i assenta a la seva taula clergues, segons conta la gent.

Foren ells a l'església parroquial. Els havien denunciat que l'església parroquial era amagatall d'armes. Perxò hom diu que hi anaren els de la F. R. S. Hi anaren per trobar les armes, o l'amagatall? -- Això no ho sabem encara. Es el cert que no s'ha trobat ni l'amagatall ni les armes. En canvi tothom que vol sap que els registradors (no pas de la propietat) eren Fulano, Zutano, Mengano, de la guàrdia cívica de la ciutat. També hi havia endemés del director dels percaçadors, Sr. Puig, diputat del General, conceller, tinent d'Alcalde, etc., el noi

Guillamet (Miquelito) que segurament hi figurava per fer quedar malament al seu pare perquè mai més torni a cap processó del Port de la Selva.

Un altre dia si tenen més sort i perspicàcia junt amb els seus noms, tothom sabrà els trofeus que han guanyat o conquistat, que tant se val.

Certament els concellers catòlics i adherit a la F. R. S. no gosaran pas gaire amb aquestes persecucions. Veritat Srs. Alegrí i Garriga?

LIBERTAD, que és republicana i anticlerical de tota la vida, si mai ha de trobar un amagatall i ple de perills, no se'n tornarà pas com ells amb les mans a les butxaques. I farà blanc si hi ha perill per la República.

M. Morlius MÉDICO

Tratamiento de la tuberculosis - por el procedimiento del Dr. GIL ACEBEDO. Reflejo terapia: Procedimiento Dr. Asuero. Consulta: Jueves y Domingos de 11 a 1

Juan Maragall, 1

-- FIGUERAS --

Vaga general

Ahir, divendres, va iniciar-se, a primera hora del matí, la vaga general com a protesta dels aconteixements produïts el dia anterior, en els quals va intervenir la guàrdia civil, resultant ferit de bala de mauser l'obrer Esteve

Queda consignada aquí la nostra més enèrgica protesta per la manera de procedir en un fet que no té més importància que la d'un judici de faltes.

A Figueres tots ens coneixem i no li hauria sigut gens difícil a la Guàrdia civil, d'anar a apressar a l'autor o autors de la colissió, a casa llur.

Ja d'ençà del dilluns es troba declarada la vaga entre els obrers de la fàbrica de curtits Geli; diem entre els obrers,

perquè es reuneixen vuit o deu de la família i van fent la feina, ajudats dels esquirols.

El motiu, ens diuen, fou per la poca remuneració del salari, doncs ens asseguren que els obrers d'aquesta fàbrica guanyen de sis a set pessetes de jornal, resultant que a les altres fàbriques del mateix ram existents en la localitat són els obrers molt millor retribuïts.

Certament, avui dia és impossible que un obrer, pare de família, pugui atendre les necessitats de la seva llar amb aquest mig salari, i a nosaltres ens estranya moltíssim que una fàbrica de prestigi i de treball com la Casa Geli, no sigui més comprensiva i dongui a sos obrers el que de raó els pertoca, doncs tothom ha tingut motiu per veure que la fàbrica Geli és potser la única de la comarca que més guanys ha tingut durant aquests darrers anys. Els germans Geli, que sempre han propagat el republicanisme socialista, no tenen dret de seguir explotant a sos obrers, fins a l'extrem de permetre que el Comerç de Figueres surti perjudicat de les seves toçaderies.

El procediment utilitzat d'admetre esquirols eventuals per cap diner és contraproductiu: ens recorda aquests desavagats que per guanyar tres o quatre rals s'avenen a escombrar els carrers, empenyits per la gana.

La vaga s'ha desenrotllat sense cap contratemps. El civisme ha imperat a la nostra ciutat.

Cosa de la que ens alegrem extraordinàriament.

JOAN SERRA GUIBES.

La funció municipal

Es comença la bulla passada la lectura del protocol (llegeixi's acta). Versa la discussió sobre del 4 per cent que per jubilació es cobra dels empleats l'Ajuntament. La majoria que té acordat no reconèixer cap dret als empleats, en canvi se'ls hi queda el dit 4 per cent i no vol tornar-lo. Reclamen, en caràcter d'interins, Clos, Tremoleda, Serra i Romàns. Ja hem dit, endebades.

A aquest propòsit Pascal entén que com que les pessetes resultants de aquest 4 per cent no són del Municipi, a veure on són. Pujulá respon que fins l'any 30 les guardava (portant interès) la Caixa de Pensions i Estalvis; que el senyor Vergés, en l'anterior municipi, les havia fetes passar a la caixa municipal, on encara en «realitat» hi són (però sense portar interès diem nosaltres.) Pascal creu que cap ajuntament pot englobar aquests dipòsits, sinó és comentent una il·legalitat. Pujulá replica, creient el contrari. Passa Puig a ocupar la presidència. Amb aquella seva elegància li brinda l'estudi de la qüestió a Pascal, i aquest que no es pren les coses sèries en broma, l'accepta.

Novament Pujulá s'assenta a la presidència. Queda Diego Torrent, xòfer bomber propietari, en calitat d'interí i rebaixat a 2000 pessetes anuals. (Podrà fer la vaga de la fam, si vol).

Contra aquest atropell a un modest obrer, Maurici considera que quan a un

treballador se li apuja el sou, és senyal de que se'l mereix. El senyor Puig Pujadas fa una frase de les seves (i pensem nosaltres que el modest empleat no deu poguer presentar factures).

L'empleat Santa Maria que vol el que és seu (com fa tothom) demana que se li retorni les pessetes del 4 per cent que fins a la data l'Ajuntament li guarda.

El senyor Puig Pujadas, que se'n pot riure perquè té el ronyó cobert, considera que Santa Maria ja es pot quedar satisfet havent-li guardat les pessetes l'Ajuntament; i que no esperi pas res perquè no li en tornaran cap.

Aquesta conducta de no tornar els diners, sulfura a Pascal que en protesta raonadament. (Per aquí és on comencen les batalles socials i endemés, pensem nosaltres).

També Soler (en Daldo) vol ficar la cullerada i no diu res amb el cap. (Nosaltres creiem que hauria estat millor no parlar).

Ara se'n va en Soler (Eudaldo) pel «forro» que deia un amic nostre, i al pati de butaques hi queda un conceller menys.

S'arriba a aquella factura «carota» de Eudaldo Soler. Navarra explica que després de coneguda aquella factura que no es detallava, se n'anà a preguntar al Garage Gregori, nota de preus, on s'hi trobà casualment amb Maurici, i així ell prengué nota de preus segons dades.

Guillemet també volgué enterar-se'n, i diu que ni la factura va mirar, sinó que només se fixà amb el catàleg de Maurici, on hi figuren «bateries» (cavall de batalla en la factura) de 175 pessetes i de 200. Vol prescindir de la factura (que li fa nosa), i diu que segons les mides de la bateria, preses per ell, aquesta és de 200 pessetes.

El senyor Puig Pujadas, com un cavaller (dels que van a cavall) manifesta que si Navarra es deixà enganyar, la majoria no hi té culpa. I tot seguit llegeix unes meravelloses, meloses i meticuloses quartel·les de paper fi, escrites amb lletra elegant «dernier cri», en les quals (ja sabem perquè), de cara a la galeria, tenim l'honor, el prestigi i l'atenció de rebre una d'allò que se'n diu pallissa «de padre y señor mío» tota la gent que fem LIBERTAD, aquest nostre fill pobre però ric d'enteresa i que sempre canta les veritats.

Pascal, Maurici, Montalat després de la disbaixa oral-gràfica del senyor Puig Pujadas, cada u de per sí, retornen la pilota, remarcant que ço que volen la majoria és que la minoria no fiscalitzi cap factura. I d'unes paraules en vénen d'altres, i el senyor Puig Pujadas té la barra de recriminar a Pascal per haver-lo vist amb Ferrán i alguna vegada amb Moragas. Pascal amb tota la dignitat i l'honra que pot ostentar un veterà republicà federal que milita des dels 18 anys en el partit d'on mai s'ha mogut, ni havent canviat mai de rotulació (segons les conveniències i circumstàncies), li dona per tota resposta al cavaller (de cavall) senyor Puig Pujadas, que ell «deixa la seva conducta política a disposició de qui vulgui per jutjar-la; que ell ni directa ni indirecta ha servit a cap dictadura, i que durant els 7 anys de les tres dictadures el periòdic «Libertad» ha sigut l'únic que les ha combatudes». I l'emplaça a que cités tant d'ell com del periòdic algun acte de

servilisme a les dictadures o que se separés de la conducta política que sempre ha ostentat i ostentarà.

Volem nosaltres els redactors de LIBERTAD intervenir també en aquest tema i llurs derivacions.

La factura d'Eudaldo Soler la creiem exegerada. Primer: Qui ens garanteix que durant l'entremig d'una sessió a la altra no hi ha hagut un «cambiasso» de la peça? Segon: Suposem (que és fàcil de suposar) que realment, la peça és segons les mides del preu que marca el catàleg, de 200 pessetes. En aquest catàleg s'hi marca una rebaixa del 40 per cent al comprador. Ha fet la rebaixa el senyor Eudaldo Soler? —No; puix que aital garantia abaixaria la factura en 80 pessetes; 80 pessetes!! Fixar-se bé. En un preu de 200 s'hi podien descomptar 80. No res. Cap comentari; ara que torni a llegir unes quartel·les de paper fi escrites amb ploma d'oca daurada el senyor Puig Pujadas, i nosaltres tant de LIBERTAD!; ara el públic però ja comprèn la bona administració, respecte de la qual podem parlar força més i més clar.

Mireu que parlar el senyor Puig de les amistats de Pascal amb Ferrán i Moragas, quan a ell, en Puig, se li morí un senyor alcalde de la Dictadura en braços; quan les sentades tingudes amb Ferrán a la Biblioteca són incomptables; etc.

Endemés ens agradaria que el senyor Eudaldo Soler expliqués la visita feta a can Gregori i després a Barcelona.

Darrerament, a la sessió, Maurici es lamenta de que en una ciutat petita i quieta com Figueres s'hagi arribat a disparar contra els vaguistes, doncs no adorna res aquesta conducta la civilitat. El president, li respon que ell no ha pas d'esmenar la conducta a l'autoritat.

I res més, que ja és prou.

LUPIO MELINTO.

FESTA MAJOR amb "xim - xim"

La festa major de Vilatenim ha passat; l'anècdota queda, però, perquè ella és immortal i retrata de cos enter al personatge protagonista.

Diem que és festa major; toquen els músics sos instruments amb la més bona fe i més calor del món. Sona de lluny la veu d'una botzina (o claxon); la gernació obre pas i s'arremolina a dues bandes; s'aixeca un murmurí iniciador; sembla que arriba algú; un auto.

La gent es pregunta:

--Qui arriba?

--En Macià?

--L'Alcalà Zamora?

L'Himne Nacional, que ja hom sap és el de Riego, llança sos alegres sons.

De l'auto descend un senyor gras i rodó i una colla que l'acompanya.

La música, amb més d'adali que dali, amb l'Himne Nacional. Aplaudiments. Visques Esbufegs. Trompades.

Els arribats riuen amb gran satisfacció.

Són de la F. R. S. que porten el seu cabdill.

La música, vinga a tocar.

Ell, vinga a riure.

Els altres, vinga a aplaudir.

I tots contents.

Un veí diu sentencios:

«si Riego morí fusilado... no fou per fé el càrrec: sinó per servir de bandera als qui forgen la nova Nació».

Per la sessió del dijous vinent, conceller Ramon Pascal té anunciada a la majoria una interpellació sobre servilisme a la Dictadura.

Què volem els federals

(ACABAMENT)

Borses i agremiacions del treball.

Escoles professionals en què els joves aprenuin, teòrica i pràcticament, la integritat de l'art que exigeixin.

Sotmesos a jurats mixtos les qüestions entre el treball i el Capital.

Reformat el Còdig civil, principalment en ço que es refereix a tuteles successions, contractes d'obres i servituds, prescripció i dret dels fills il·legítims.

Adició votada per l'Assemblea del 21 d'octubre de 1919:

«Agrupats voluntàriament els ciutadans que exerceixin el mateix ofici, la mateixa indústria o la mateixa professió, en Sindicats i federacions de Sindicats, amb representació en els Consells municipals, en els regionals i en el Parlament nacional.—Aquesta federació sindical, per professions, de totes les classes socials (federalisme integral), a més de constituir un instrument eficaç per a resoldre en justícia i armònicament, les qüestions socials, serà el millor mitjà d'impedir la preponderància o la dictadura de qualsevulla classe social i d'aconseguir que damunt l'esperit de classe predomini l'esperit de justícia i d'humanitat».

VOLEM EN L'ORDRE INTERNACIONAL.

La confederació de les Nacions.

La creació d'un poder que regeli les relacions internacionals, avui matrièria de nombrosos tractats.

Mentre aquest poder no existeixi, la decisió de totes les discòrdies per l'arbitratge.

Les més amicals relacions de lletres i de comerç amb les repúbliques llatines d'Amèrica i quantes facilitats

concessions puguin contribuir a que Portugal s'avingui a ésser una regió d'Espanya.

L'apoi i l'estímul de quan pugui engrandir en l'home la idea de la Pàtria i fer que la Humanitat constitueixi un tot orgànic.

La civilització dels pobles incultes, no per la força, sinó per la colonització pacífica i l'establiment de relacions mercantils.

La substitució en una paraula, de la guerra per la pau, de les armes per la raó i el dret.

Aquell liberalisme

En els nostres dos anteriors articles hem iniciat, valguent-nos d'ambdues parles que podem usar tots els ciutadans espanyols, i per cloure'ls avui, dos articles per arribar al descobriment d'aquell liberalisme que empren pel seu ús particular els pseudo-republicans de botiga, percebes o fòsils d'ideari.

També apuntàvem en l'article anterior com se podria o pot fer la genealogia dels "percebes" del republicanisme i exposàvem la biografia, "a grosso modo", del perinclit i excels conceller platònic En Francesc Guillaumet Nasplesa, damunt del qual no hem d'insistir perquè semblaria que el prenem de blanc de la nostra punteria, si bé la seva presència i prestància s'hi presten.

Tampoc volem fer l'elogi, "de balades", i en aquesta preferència, de qualsevol personatge, encara que sigui conceller i es digui Miquel Pallach, Miquel Vidal o Duardo Alegri, el Catòlico, estilant la nomenclatura històrica.

Avui, com que de la sèrie és el darrer, anirem de dret al gra amb aquest article i lloarem com cal el liberalisme de "nostres homes", que a si mateixos es motegen els d'"Empordà Federal", o de la F. R. S., que és igual.

Hem arrugat una mica el front, i en aquest relleig hi trobem, llavors del temps passat, noms prestigiosos com Joan M.ª Bofill i Joan Arderius, que per massa "liberalisme" dels republicans "percebe" (F. R. S.) encara no se'ls hi ha retut l'honor que mereixen fent que la seva memòria i llurs actes es perpetuïn, enc que només sigui esculpint-los a la làpida d'algun carrer al qual podrien donar nom.

Perxò el liberalisme dels "percebes" els hi fa tèmer que si això fessin, potser no els hi quedaria espai ni carrers per ells.

També una vegada (ho recollim de l'arruga del front) a Figueras, els "percebes", li prometeren que si guanyaven les eleccions, li treurien els consums. I guanyaren les eleccions i no tragueren els consums. Però com que

CAMIONAJES DIARIO A BARCELONA

Transporte paquetes, encargos, géneros y mercancías

SERVICIO a DOMICILIO

Agencia de Barcelona

Paseo Colón, 3 - Teléfono 24050

— AUTOS —
GREGORI

FIGUERAS

ADMINISTRACIÓN CENTRAL

Plaza Pi Margall, 4 - Teléfono, 30

AUTOMÓVILES DE ALQUILER Y TAXIS

OMNIBUS PULLMAN PARA EXCURSIONES

Transporte directo entre las poblaciones de Castelló, Rosas, Cadaqués, Pto. de la Selva, Figueras, Barcelona.

Sírvanse de la nueva organización de transporte que les ofrece la casa GREGORI a precios ventajosos.

el seu liberalisme els diu que val més quedar pitjor que malament, assajaren un plebiscit que determinés si el poble volia fora portes, o volia que prosseguís el RESGUARDO, aquella panacea que permetia (i permetrà si s'hi torna) miracles com aquell de Jesucrist (sinó que a l'inrevés) de convertir el vi amb aigua. Doncs vingué el plebiscit i el poble acordà que se li llevés el RESGUARDO.

Els pseudo-republicans, vulgus científic "percebes" (com escrivem), basats amb el liberalisme acomodaticí decretaren que el plebiscit no valia i amb aquella seva gràcia i peculiar liberalisme, l'escamotejaren.

Varen prometre un dia que fil per randa portarien a terme els projectes estargits en una MEMORIA—de la qual se n'ha perdut la idem—; entre aquells projectes se parlava de proveir d'abundant aigua la ciutat i gairebé diríem que la rebem gota a gota, quan n'hi ha. Però el liberalisme dels "homenes" permet això i molt més. I fins permet no reconèixer els drets adquirits mitjançant oposició dels funcionaris aptes i honestos a qui se'ls deixa a l'imtemperi i penjats al fil d'una interinitat si no recorren pas al socorregut sistema de penjar-se a la levita, o als pantalons, del "primer" savi que es fa dir "sí, senyor". I aquest liberalisme "paíral", arriba avui a l'extrem que pot àdhuc negar-li les pessetes a qualsevol que les reclami, siguent ben seves, com així se demostra amb el recent cas de Leoncio Santa María, el qual ni volguent arronçar-se sota de la levita, deixa el càrrec de funcionari per acampar-se-la pel món, bregant honestament.

Parlar de què el pseudo-liberalisme permet de dir-se anticlerical i portar els nois a rebre l'educació dels frares; de fer el satànic i escriure i anunciar a "La Veu de l'Empordà" i a "Vida Parroquial"; de proclamar-se socialista i anar contra les reivindicacions obreres; de parlar de la Figueras de f...

selli pels carrers; què en farem, si ja sabem que aquest liberalisme arriba fins a portar al Consistori amb l'etiqueta de republicà socialista, gent "negreiros" i esquiroles. I "por ahora, punto final", que el demás són "cuentos" i "aneu cantant" com diuen ells.

NOTICIAS

Com a casa... a l'inrevés

Copiem d'un diari barcelonès (8 de setembre): "El gobernador repuso en sus cargos a 35 funcionarios de diferentes ayuntamientos de la provincia, destituidos ilegalmente por éstos; entre ellos a varios médicos municipales, secretarios, recaudadores, escribientes, porteros, jefes de guardia municipal y barrenderos.

"El gobernador publica una circular prohibiendo a los ayuntamientos destituir y suspender a los funcionarios sin causa justificada, previo expediente. La actitud del gobernador está siendo

muy elogiada por la prensa y por la opinión.

"El Ayuntamiento designó al comandante de artillería señor Bermúdez de Castro para hacer la liquidación de las obras de la traida de aguas para averiguar las responsabilidades contraídas en este asunto."

Això no passa pas a Figueras, certament. Passa a Pontevedra. Aquí fem al revés: destituïm sense expedient als empleats municipals (per posar-n'hi d'altres) i tapem les responsabilitats, que són ben grosses per cert, de l'afer de les aigües potables (?) i cabdaloses (??).

Afortunadament, aquestes amdròmines passen allà baix... a Pontevedra.

Aquí som de més bona fe.

▲ La intervención de don Alejandro Lerroux ha sido tan afortunada, positiva y brillante en la Asamblea de la Sociedad de las Naciones, que son unánimes los elogios que se le prodigan en todas partes. Incluso quienes fueron y son sus enemigos en ideario así con nobleza lo proclaman.

Tipografía IDEAL, Muralla, 4-Figueras

Al tanto obrers volen tornar posar el consums sobre del vi comú

BANCO de Figueras = L. Vergés Vilanova

Cambio de monedas : Valores - cupones : Cuentas de Ahorro
Y DEMAS OPERACIONES DE BANCA

CASA DE CONFIANZA, ECONOMIA Y RESERVA

Plaza Pi Margall ————— FIGUERAS

Gimnasio Ibérico

Calle de Santa Leocadia, 17

FIGUERAS

Dirigido por D. Francisco de A. Castellví
Vila, Médico-Cirujano y Profesor de Gimnasia por la Facultad de Medicina de Madrid

Método racional según las modernas orientaciones científicas.—Gimnasia sueca.—Gimnasia respiratoria.—Local construído exprofeso para gimnasia.—Cuarto de baño con piscina y duchas.—Aparatos modernos.—Clases para alumnos y alumnas en horas distintas.—Horas especiales para personas mayores.

Para matrículas y demás detalles
en el mismo de 7 a 8 noche

RAYOS X

San Antonio, 32

FIGUERAS

Curación de la tiña con una sola aplicación.—Curación de neoplasias malignas, etc. (mala lletjos).—Depilación radical del vello: Tratamiento inofensivo. Cientos de éxitos.—Corrientes eléctricas, Lámparas leucodescente, Masaje eléctrico, Rayos ultravioleta de gran potencia, Radio terapia intensiva y profunda, Tubos modernísimos de gran potencia.

CISTOCOPIOS Y ONDAS OPACAS
A DISPOSICIÓN DE LOS SEÑORES MEDICOS

16 años de continuos éxitos

HORAS DE DESPACHO: Todos los días, de 10 a 12 de la mañana, exceptuando los festivos.

BANCA ARNUS

Casa Central: Plaza de Cataluña, 22

BARCELONA

Sucesora de Evaristo Arnús

Fundada en 1846

Casa Matriz: Pasaje del Reloj

Sucursales en Balaguer, Berga, Cervera, Igualada, Lérida, Manresa, Puigcerdá, Solsona, Tárrega y Vich

SUCURSAL de FIGUERAS: Casades Códol 15-Rambla

Cámara acorazada con departamentos de alquiler — BANCA-BOLSA-CAMBIO—Negociamos los cupones vencimiento etc.

Compra-venta al contado de toda clase de valores de contratación corriente con entrega en el acto de los títulos